

laikas

*Kl. T. Sekanskij
III kursas*

Kodėl svarbu dovanoti savo laiką kitam? Dovanojam savo laiką kitam ne tik dėl to, kad praturtinam kita žmogų savimi, bet todėl kad jis irgi praturtina savimi mane ir tave. Ir Dėka to galime vienas kitame pamatyti Kristų. „Kur du ar trys susirenka mano vardu ten ir aš esu tarp jų“.

Laikas yra tam tikras dalykas, per kurį gali kažką nuveikti, pavyzdžiui, realizuoti save. Baigti universitetą, susirasti prestižinį darbą, įgyvendinti svajones ir galiausiai pasiekti viršūnę. Ir visa tai yra mano laikas, kuriuo galiu disponuoti kaip noriu. Su kiekviena diena vis daugiau jo turiu. Laiko mokslams, darbams, draugams, žiūrėti filmus, sportuoti bei daryti begalę kitų dalykų. Bet neturiu laiko kitam žmogui, kuris neturi galimybės baigti mokyklą, universitetą, susirasti darbą ir draugų. Toks žmogus neturi galimybės žiūrėti filmų, nes neturi televizoriaus, neturi draugo, su kuriuo galėtų pasijuokti ir pažaisti. Jo svajonė – ateiti namo ir rasti šaldytuve valgyti, atsigulus nebijoti, kad tėvai pradės mušti ir varyti iš namų. Jo svajonė – tai susirasti draugų ir būti mylimam, gyventi nebijant nieko, nes jis nori būti kaip visi.

Ir tokiam žmogui aš neturiu laiko, nes jis iš manęs atimtų tai, kas yra mano.

Atimdamas iš savęs galimybę padovanoti laiko kitam, atimu galimybę prisiartinti kenčiančiam Jėzui, kuris sako „kas priima šį vaiką dėl manęs, priima mane, o kas mane priima, priima tą, kuris yra mane siuntęs. Kas tarp jūsų mažiausias, tas yra didis“. Lk 9, 47-48.

Laikas, kuris yra man duotas, tai galimybė per įvairias gyvenimo situacijas, sutikti gyvąjį jėzų kitame žmoguje ir tik nuo manęs priklausau, ar noriu Jį sutikti. Viešpats prieš du tūkstančius metų skyrė savo laiko man ir skiria jį nuolat. Jis nori, kad dovanotum Jį kitiems, nes tai galimybė tarnauti meilėje, keisti pasaulį. Ir nereikia galvoti, kas yra mano, nes tada pamirštu, kas yra mūsų.

„Jėzus pasišaukė vaikučius ir tarė: leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė. Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją“. Lk 16, 16-17

Nebijokime dovanoti savo laiko kitiems, nes tai yra galimybė duoti save Dievui. Per tave Viešpats gali apkabinti, paguosti, palinksminti, suteikti drąsos. Neatimk tos galimybės iš Dievo.

SUSIPAŽINIMAS su darbuotojais

Kai kuriuos jų matome kiekvieną dieną, kitus gi – rečiau. Neretai už juos kalba jų kalba darbai. Tai žmonės, kurie dirba mūsų seminarijoje paprastus, kasdienius, bet reikalingus ir svarbius darbus. Ši rubrika skirta daugiau su jais susipažinti.

*I. Aleksandravičienė
Bibliotekininkė*

Gimiau ir vaikystę praleidau pačiame gražiausiame gamtos kampelyje, netoli Anykščių, dabar jau išnykusiame Duobulio kaime, apsup-tame šimtamečių eglių, pušų ir mėlyno Šventosios vingio. Buvau „pagrandukė“, trečia atžala šeimoje. Turiu dar vyresnį brolių ir seserį, kurie po studijų taip ir liko gyventi Vilniuje. Šviesios atminties mano mamytė buvo mokytoja, o tėvelis paprastas darbininkas. Augau darnioje ir mylinčioje šeimoje, kur nuo pat mažumės buvome auklėjami gerbti vyresnius, padėti silpnesniems, mokomi gyventi draugiškai, pratinami prie ūkio darbų, kurių kaime netrūko. Gyvenome labai kukliai, neturėjome geresnių žaislų, puošnių rūbų, trūko buitinių patogumų, tačiau dėl to nesijautėme kaip nors nuskriausti. Iš vaikystės man prisimena įvairūs, kartais labai džiugūs, o kartais ir nelabai malonūs potyriai: tai ir kieme gyvenusių pelėdų šurpą keliantys vakariniai ūkavimai; ir baimė septynerių metų mažylei, einant į mokyklą sutikti besiganančių stirnų ar briedžių pulką; ir prieraiši kalytė Mirta, mane mažą mergaitę rogutėmis vežiojanti po didžiules sniego pusnis; ir grybų bei uogų gausa; ir pavasarinis upelio čiurlenimas... Esu gamtos vaikas, todėl sulaukus gyvenimo brandos, pačias nuostabiausios poilsio akimirkas patiriu vienumoje su gamta.

Pakrikštyta įstabaus grožio iš lauko akmenų pasta-tytoje Andrioniškio bažnyčioje, ten baigiau ir pradinės mokyklos dvi klases. 1970 metais mano tėvai išvyko gyventi į Panevėžį, todėl vėlesni mano vaikystės, jaunystės ir brandaus amžiaus metai susiję su Aukštaitijos sostine, kur baigiau vidurinę mokyklą, o po studijų savo profesinę karjerą taip pat pradėjau Panevėžyje.

Nors mokiausi labai gerai, tačiau kiek save pame- nu, niekada ypatingai nemėgau tikslųjų mokslų, o labiausiai – matematikos ir geometrijos. Baigiau vidurinę mokyklą, turėdama iš matematikos tą vieną nelemtą ketvirtą

(penkiabalėje sistemoje). Nuo pat vaikystės svajojau apie gydytojos profesiją ir planavau stoti į Vilniaus universiteto medicinos fakultetą. Tačiau net ir dabar, praėjus daugiau kaip trisdešimt metų po mokyklos baigimo, niekaip negaliu suprasti, kodėl paskutiniu momentu suabejojau savo gali- mybėmis (gal išsigandau didžiulių konkursų į šią specialy- bę?) ir visiems netikėtai ir nelauktai įstojau į Vilniaus uni- versitetą, į bibliotekininkystės ir bibliografijos specialybę. 1986 metais sėkmingai baigiau studijas, įgydama aukščiausios kvalifikacijos bibliotekininko-bibliografo kvalifikaciją.

Visa mano profesinė veikla susijusi su biblioteka, bibliotekiniu ir kultūriniu darbu. Keletą metų dirbau Pane- vėžio apsk. G. Petkevičaitės – Bitės viešojoje bibliotekoje vyr. bibliografe, o 1989 m. buvau pakviesta vadovauti infor- macijos-bibliografijos skyriui naujai kuriamoje Panevėžio

m. savivaldybės viešojoje bibliotekoje.

Pirma pažintis su Vilniaus šv. Juozapo kunigų se- minarija įvyko ankstyvą 1998 metų pavasarį, kuomet aš kar- tu su šeima atvykusi gyventi į Vilnių, ieškojaisi darbo. Pa- žįstamų žmonių dėka mus su vyru Jonu pasiekė informacija, kad Baltupiuose statomi nauji kunigų seminarijos rūmai ir kad ten bus steigama biblioteka. Labai norėjau dirbti toje bibliotekoje. Todėl nedelsdama, su dideliu jauduliu širdyje pravėriau Trinitorių vienuolyno duris, kurio patalpose tuo- met buvo įsikūrusi kunigų seminarija. Susitikusi su semi- narijos rektoriumi kun. dr. H. F. Fischer, išsamiai jam pa- pasakojau apie save, pabandžiau pristatyti, kaip man tuomet atrodė, būsimosios seminarijos bibliotekos modelį ir jos kūrimo strategiją. Esu dėkinga gerbiavam kunigui dr. H. F. Fischer ir JE kardinolui A. J. Bačkuiui, kad manimi

patikėjo ir pasitikėjo. Būtent šių iškilų dvasininkų dėka aš jau keturiolika metų dirbu seminarijos bibliotekoje.

Niekada nesigailėjau dėl pasirinktos profesijos. Galėčiau pavadinti save komunikacijos ir informacijos paslaugų specialiste, kaip dabar neretai vadina bibliotekininkus, bet aš renkuosi būtent klasikinį savo profesijos pavadinimą. Esu bibliotekininkė ir tuo labai didžiuojuosi, nežiūrint į tai, kad mūsų visuomenėje susiformavęs neigiamas bibliotekininko įvaizdis. Ši profesija unikali. Pasakykite, kurioje kitoje profesijoje, jei ne bibliotekininko, yra sudarytos visos sąlygos asmeniniam paties bibliotekininko intelektualiam tobulėjimui, jo smalsumui ir žinių troškimui patenkinti? Kurioje kitoje profesijoje taip tampriai persipina tradicijos ir modernumas, kuomet kiekvieną dieną savo rankose laikome naujas ar nuo šimtmečių pageltusias knygas, rankraščius, o tuo pat metu savo darbo jau nebeįsivaizduojame be kompiuterių, naujų informacinių technologijų, mokslinių duomenų bazių, elektroninių knygų ir pan. Ir galiausiai – didžiausias šios profesijos privalumas ir džiaugsmas yra kas-

dieninis bendravimas su žmonėmis.

Negaliu pamiršti šviesios atminties kunigo profesoriaus Jono Juraičio man pasakytų žodžių: „Jūs esate bibliotekininkė iš pašaukimo“. Nežiūrint kai kurių gautų profesinių apdovanojimų (1997 m. Lietuvos geriausio bibliotekininko konkurse laimėjau specialųjį prizą), šie garbaus dvasininko ir profesoriaus ištarti žodžiai man išliks kaip pats didžiausias ir brangiausias mano darbo įvertinimas. Esu labai laiminga, kad galiu dirbti darbą, kuris man teikia didžiulį moralinį pasitenkinimą, džiaugiuosi, kad bent menka savo kuklaus darbo dalele galiu prisidėti prie būsimųjų kunigų rengimo.

Visada su Jumis,
Irena

*p. Teresė
valytoja*

Esu paprastas žmogus, nebijantis pasakyti, kad turiu Jėzų savo širdyje. Seminarijoje dirbu jau 6 metus. Prisipažįstu, buvo sunku, ne vieną kartą norėjau palikti šį darbą, tačiau Dievo malonės dėka pajutau dar didesnę Jėzaus buvimą mano gyvenime ir pamirčiau Jį visą širdimi ir todėl dabar nebijau dirbti viena. Esu patenkinta ir laiminga dirbdama šį darbą. Nebijau ir nesigėdiju kryžiaus naštos, nes savo gyvenimo keliu nešiu sunkų kryžių, už kurį esu dėkinga. Esu laimingu žmogumi, nes turiu du gerus vaikus, o tai motinai yra didžiausia laimė, kurios negalima pakeisti nei pinigais, nei auksu.

Norėjau padėkoti Kunigams, kuriuos turėjau galimybę susitikti; Klierikams, kurie mano širdyje lieka visam laikui kaip mano vaikai. Dažnai sakau sau, jog mano išgelbėjimas tai kryžius. Jėzus yra mano gydytoju, kūnu ir siela. Baigti norėčiau vienos giesmės žodžiais: „Jeigu nori sekti manimi, tai turi paimti savo kryžių ir kasdien ištikimai jį nešti“.

Propedeutinis

Esu Martynas iš Vilniaus, čia gimiau ir užaugau. Man yra 23 metai. Neturiu nei brolių nei, seserų. Pašaukimą pajutau tik šiais metais birželio mėnesį, kada baigiau Vilniaus uni-

versitete tarptautinių santykių politinių mokslų institutą. Pradžioje galvojau studijuoti toliau magistrantūrą, bet kiekvieną vakarą prieš eidamas miegoti klausiau Jėzaus, ko Jis iš manęs norėtų ateityje. Klausiau Jo, ką man daryti: ar eiti toliau studijuoti, dalyvauti kokioje savanorystėje, ar keliauti. Mintis apie stojimą į seminariją gulėdavo paskutiniame stalčiuje. Ir aš galvojau, jeigu nieko nepavyks tada stosiu čia. Tai buvo lyg paskutinė alternatyva ir aš net nesitikėjau, kad jinau realizuosis. Stojau į magistrantūrą ir į ją neįstojau, ieškojau darbo ir radau keletą darbo vietų, kur jausdavau, kad tai ne mano vieta, kad pernelyg materialus ir nuobodus tas darbas. Ir ta paskutinė alternatyva stoti į seminariją vis artėjo. Sakiau Jėzui, kad jeigu tai yra tai, ko Jis nori tada, aš stosiu ten, kur Jis norės.

Pirmosios savaitės čia buvo ir lengvos, ir sunkios. Lengvos, nes gyvenam bendruomeninį gyvenimą, esame penkiese. Nuolat esame kartu ir tas atrodo visai gerai. Laiką leidžiame kartu. Turiu nuojautą, kad praėjus keletai savaičių iškils kažkokie pykčiai, pasirodys pirmieji nesutariai, bet manau mes tai nugalėsime ir išgyvensime. Labiausiai įkvepia tas bendruomeninis gyvenimas, kai aš matau, kaip kitas žmogus išgyvena tikėjimą, kaip kitas nuoširdžiai meldžiasi. Man gera matyti tuos žmones šalia savęs. Prieš tai buvo daug vienvėsių, o čia tos vienvėsių nėra. Kartais tiesiog norisi būti vienvėsiu keletą minučių, todėl tas šiek tiek vargina.

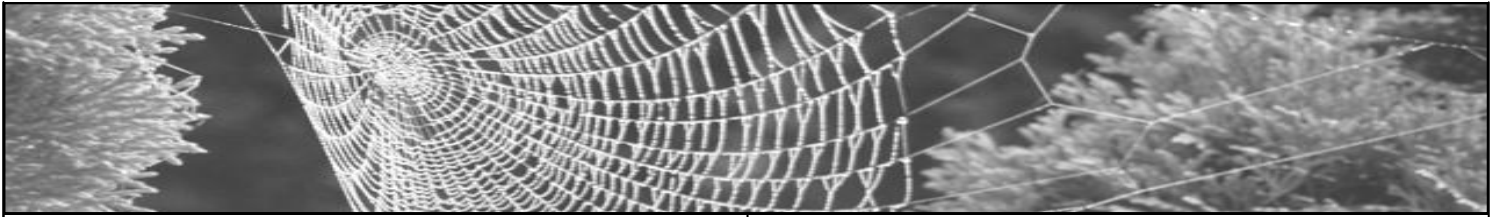
Esu Liutauras iš Kauno. Gimiau prieš 36 metus tikinčioje šeimoje. Turiu vyresnę seserį. Užaugau sovietiniais ateistiniais laikais, kada į Dievą tikėti buvo draudžiama. Kartą tėvai pasakojo, jog trečioje klasėje buvau parašęs

rašinėį *Kuo norime būti užaugę*, ir aš parašiau, kad noriu būti kunigu kaip tėvas Stanislovas Dobrovolskis iš Paberžės. Tėveliai buvo iškviesti į mokyklą ir mokytoja perspėjo juos, kad būtų atidūs ir neprisidarytų sau problemų.

Pamenu mano pirmoji mokytoja kurią aš labai mylėjau ir gerbiau, pradėjo klasėje sakyti, kad Dievo nėra. Kartą su tėvais nuvažiavome į Mišias Kauno katedroje, bet aš nenorėjau išlipti iš automobilio, kadangi mokytoja sakė, jog Dievo nėra ir į Bažnyčią vaikšto tik tamsuoliai. Mano sesuo tada supyko, mane paliko mašinoje ir nuėjo į Mišias. Tėvai nežinojo, ką su manimi daryti, nes matė, kad mokytoja man yra didelis autoritetas. Po šito mes nuvažiavome į Paberžę pas tėvą Stanislovą. Jis papasakojo istoriją apie Leniną, kaip jisai atsisakė eiti į cerkvę. Tėvai mane paliko ramybėje ir suteikė laisvą apsisprendimą. Tėvas Stanislovas meldėsi daug už mano atsivertimą ir vieną dieną aš apsisprendžiau būti vienuoliu. Baigęs vidurinę praleidau metus katalikiškoje jaunimo organizacijoje. Paskui įstojau į Vytauto Didžiojo universitetą katalikų teologijos fakultetą kaip pasaulietis, o ne kaip kunigas. Kai baigiau universitetą prieš mane atsivėrė apsisprendimo metas: ar dirbti, ar kurti šeimą, ar toliau studijuoti. Apsisprendžiau dirbti ir išvažiavau į Norvegiją. Ten mano pašaukimo istorija tęsėsi, o prasidėjo ji man bebaigiant studijas, kai kartą nuvažiavau į Paparčių vienuolyną. Šitą vietą aš vadinu savo pašaukimo tėviške. Mane be galo sužavėjo kontempliatyvus gyvenimas. Aš nuėjau pas motinėlą ir paklausiau, kaip sužinoti, ar aš turiu pašaukimą ar ne. Gavau atsakymą, kad reikia pabandyti. Norvegijoje sutikau du atsiskyrėlius, gyvenančius kalnuose, ir mane ten labai patraukė. Ten nuvažiavus manęs iš karto paklausė, ar noriu būti vienuoliu. Tai buvo taip greitai ir staigiai, jog aš atsakiau „taip“. Daviau privačius įžadus, kadangi vienuolynas nėra kanoniškai įsteigtas. Apie kunigystę aš irgi galvojau, tačiau mano dvasios tėvas to daryti neleido. Po amžinų įžadų man sakė, kad spręščiau tą reikalą kadangi nesu labai jaunas ir laikas bėga. Pradėjau melstis į Šventąją Dvasią ir po tos maldos pasakiau savo dvasios tėvui, kad noriu grįžti į Lietuvą ir baigti seminariją.

Dabar esu propedeutiniame kurse ir pirmosios savaitės yra labai intensyvios: daug bendravimo, susitikimų. Esu dėkingas Dievui už sąlygas, už personalą, už sesutes. Mes save vadiname viščiukais ir aš labai dėkoju Dievui už šitą galimybę, jog galiu dar kartą pabūti novicijumi ir pasimokyti. Mūsų dvasios tėvas sako, jog mokytis reikia iki gyvenimo galo, todėl man tai yra puiki galimybė viską pakartoti.

Mano kunigystės idealas yra gyventi kažkur kaime, ramioje parapijoje ir tarnauti parapijiečiams. Ten siekti idealų ir šventumo.

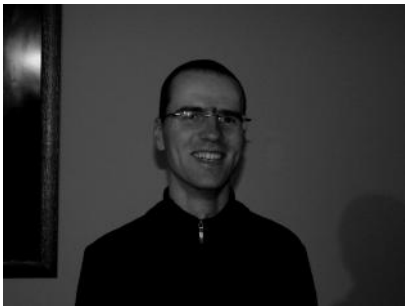

Aš esu Vilius iš Panevėžio vyskupijos, Lino parapijos. Man yra 48 metai. Turiu dar dvi seseris bei mamą. Nuo 2012 sausio 1 dienos pradėjau patarnauti savo bažnyčioje

ir supratau, jog esu labai laimingas tokioje vietoje ir niekur geriau man nebuvo. Supratau, jog galiu pasitarnauti Dievui ir žmonėm.

Atvykau į propedeutinį su šiokiu tokiu smalsumu kaip čia viskas bus, tačiau atvykęs pastebėjau, kad mūsų visi čia laukia ir labai gerai priėmė. Susipažinom su seminaristais besimokančiais jau didžiojoje seminarijoje. Mus visi priėmė labai šiltai ir tai ateičiai nuteikė labai teigiamai. Labiausiai čia atėjau dėl mokslo, kad suprasčiau ko siekiu.

Turiu vieną kunigystės idealą, kuris man labai patiko. Tai yra Mozė, kadangi jam apsiareiškė Dievas. O Mozė turėjo irgi nemažai metų, kai buvo pakviestas, todėl tai mane paskatino stoti į seminariją. Pagalvojau sau vienas, kad pas Dievą ateiti nebūtina turėti kažkokį amžiaus cenzą. Pas jį galima ateiti būnant bet kokių metų.

Aš esu Gytis ir man 34 metai. Gimiau Anykščiuose, bet augau Vilniuje. Čia baigiau mokyklą ir universitetą. Priklausau Matulaičio parapijai. Esu baigęs informatikos studijas, pasukui ir dirbęs šioje srityje.

Po šito studijavau šeimos santuokos teologiją bei keletą mėnesių praleidau Palendrių šv. Benedikto vienuolyne kur ir apsisprendžiau būti kunigu o ne vienuoliu. Prieš maždaug 10 metų kai pradėjau praktikuoti tikėjimą po truputi atsirado mintis apie šitą kelią. Man gyvenant Varšuvoje buvau kandidatas vienoje apaštalinėje brolijoje, tačiau teko grįžti į Lietuvą. Galvojau apie santuoką ir šeimą, o prieš porą metų noras būti arčiau Dievo vėl atsirado. Įstojau į Palendrių vienuolyną. Buvau prieš postulantus, tačiau susirgus mamai teko grįžti į Vilnių. Propedeutiniame kurse buvo sunkesnė pirmą savaitę. Jautėsi miego trūkumas. Buvau lyg įmestas į naują vietą, o dabar tai jau viskas gerai.

Aš esu Valdemaras Širvinski, man devyniolika metų. Esu vilnietis, čia gimiau ir augau. Baigiau Vilniaus Adomo Mickevičiaus gimnaziją. Mano pašaukimo istorija prasidėjo prieš dvejus metus nuo to laiko aš intensyviau pradėjau mąstyti apie savo pašaukimą, savo ateitį, ką galėčiau daryti po gimnazijos baigimo. Prasidėjo viskas nuo to, kad dešimtos klasės pabaigoje dalyvavau konkurse apie pal. Mykolą Sopočko. Tai –gailėstingumo apaštalas, sesers Faustinos nuodėmklausys. Apie tą asmenį nieko nežinojau, kaip ir apie Dievo Gailėstingumą, ir būtent per tą asmenį susidūriau su Dievo Gailėstingumu ir su visu kultu. Aš tą konkursą laimėjau, ir gavau dovaną – savaitės išvyką į Lenkiją, Gailėstingumo pėdsakais. Buvau Krokuvoje, Lagienykuose, Varšuvoje, ir grįždamas į Vilnių užvažiavau į Balstogę, kur yra palaimintojo relikvijos. Ten meldžiau jo, kad pasakytų, ką turiu daryti gyvenime. Atvažiavęs panorau apsilankyti Gailėstingumo šventovėje. Tai buvo toks spontaniškas tos dienos sprendimas, todėl tai mane patį šiek tiek nustebino, nes dažniausiai vaikščiojau į Mišias tik sekmadieniais. Atėjau vieną dieną į Gailėstingumo šventovę, atėjau antrą kartą, trečią, ir taip kasdien negalėjau nustot vaikščioti, kol manęs nepastebėjo Gailėstingumo sesutė. Ji mane iš karto pakvietė važiuoti su bendruomene į išvyką. Aš nieko nepažinojau toje parapijoje, atsidūriau lyg kažkokioje dykumoje, kur nieko nepažįstu. Ir aš toj dykumoje pasilikau per dvejus metus. Truputį atitolau nuo savo parapijos, nes pajutau, kad Gailėstingume kažkas manęs irgi laukia. Išvažiavau į tą išvyką, pradėjau ten patarnauti, pradėjau lankytis adoracijose, vėliau jas ruošti, giedoti ten ir melstis kartu. Labia daug nutiko įvykių, įvairios išvykos, ir per tuos dvejus metus sprendžiant iš įvairių situacijų, įvairių pokalbių, atsitiktinių įvykių, aš vis dažniau pradėjau galvoti apie kunigystės pašaukimą. Ir po dvejų metų, dabar, kai išlaikiau visus egzaminus, daugiau niekur dokumentų nepadačiau, pasakiau: „Dieve, vesk mane“, jeigu tai yra mano, aš įstosiu ir mane priims, jeigu ne, tai šiuos metus pagalvosiu, ir tada atvažiavau į seminariją, pridaviau dokumentus. Kaip nekeista, labai ilgai rašiau visus dokumentus, visą dieną čia praleidau ir įstojau. Labai džiugiai priėmiau tą naujieną ir dėkui Dievui, kad esu čia, ir pradėjau kažką

Į propedeutinį atvažiavau labai entuziastingai nusiteikęs, bet tas entuziazmas truputį išblėso per tas dienas. Čia viskas nauja – naujas ritmas, įtempta dienvakė, labai daug įvairių dalykų. Vienas minusas, kad aš mėgstu ilgiau pamiegoti, o čia miego labai trūksta. Su pal. Mykolo Sopočkos ir Jono Pauliaus II užtarimu, tikiuosi įveiksiu visus sunkumus ir pasieksiu išsvajoto tikslo.

Ar atpažįsti šiuos ženklus pašaukimo kelyje?

Darbai seminarijoje... “Šešias dienas dirbsi, bet septintą dieną turi ilsėtis. Netgi arimo ir pjūties metu turi ilsėtis” (Iš 34,21).

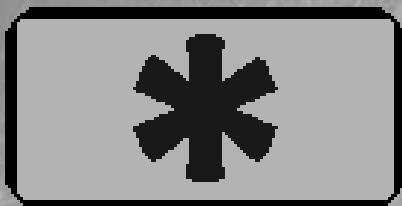
Pagrindinį pašaukimo kelią kerta šalutinis kelias... “(...) koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jį atranda” (Mt 7,14).

Pašaukimo kelio ruožas, kuriame galimos griūtys, nuošliaužos, krintantys akmenys, bet Jėzus sako: „Eikite ir skelbkite, jog prisiartino dangaus karalystė“ (Mt 9,7);

Vienas Dievas žino tavo įkalnės statumą...

Tuomet Jėzus prabilo: “Dar trumpą laiką būsiu su jumis. Paskui iškeliausiu pas tą, kuris mane siuntė (...)” (Jn 7,33).

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. (Jn 8,34b)